

J. J. Van DER LEEUW

ISTENEK SZÁMŰZETÉSSEN

TPH, Adyar, Madras, India, 1926

Fordította: Bárány Károly, 2020

MAGYAR TEOZÓFIAI TÁRSULAT

Tartalom

ELŐSZÓ	2
I. fejezet: A száműzetésben lévő lélek drámája	2
II. fejezet: Út az Ego-hoz	9
III. fejezet: Az Ego világa	15
IV. fejezet: Az Ego erői	18
V. fejezet: Visszatérés a száműzetésből	24
UTÓSZÓ	26
EGO-MEDITÁCIÓ	27

Tanítómnak a Tiszteletreméltó C.W. Leadbeater-nek akitől többet kaptam, mint amit valaha vissza tudnék fizetni.

ELŐSZÓ

A következő oldalak az Ego-tudat felébredésén alapulnak, ami kis idővel ezelőtt történt meg velem.

Olyan tudást hozott magával amihez - bár egyetlen pillanat alatt érkezett – sok napra volt szükségem, hogy feldolgozzam és sok oldalra, hogy leírjam.

Nem állítom, hogy tanítások kizárólag az enyéme, ezért ahogy kaptam - ahogy mindent, amit kapunk az ösvényen – továbbadom másoknak abban a reményben, hogy nekik is segítsen, ahogy nekem segített.

I. fejezet: A száműzetésben lévő lélek drámája

Az okkultizmus útját gyakran a Bánat ösvényének nevezik. Nincs oka annak, hogy miért a Bánat ösvényének hívják, mint inkább az Öröm ösvényének; ugyanaz az eredménye, ami bánatot jelent az alsóbb természetünknek és örömet a magasabb Énünknek, és csak a nézőpontunktól függ, hogy számunkra a tapasztalat örömteli vagy bánatos lesz-e. A közvetlen cél az okkultizmus útján ennek a kettőnek – az alacsonyabb és a magasabb Énünknek – az uniója, amelyet az első nagy Beavatás során érünk el. Az individualizáció óta nincs nagyobb esemény az emberi lélek történetében, mint a Beavatás. Ez, mint ahogy a szó is jelenti, egy új kezdet, egy új élet kezdete, a tudatos élet kezdete a saját igazi Énünkben illetve az Egónkban.

A lélek ébredése

Amíg az ember az anyagi zárandoklata során önmagát csak a testével azonosítja és kizárólag annak diktátumát követi, teljesen megfélelve saját igazi, isteni természetéről, nem szenved, hanem az állatokhoz hasonló módon elégedett.

Csak amikor a lélek földi börtönében elkezd felidézni az isteni otthonát, ahol élt és ahonnan száműzték, és amikor a szeretet, a szépség vagy igazság révén, a saját igazi természetének tudatára ébred, akkor kezdődik el a szenvedés. Olyanok vagyunk, mint Prometheus, az anyag sziklájához láncolva, de csak addig, amíg tudatossá nem válik számunkra, hogy valójában mik vagyunk, mert addig egyáltalán nem vagyunk tudatában rabságunknak és száműzöttségünknek.

Sokáig úgy élünk, mint valaki, akit fiatalkorában száműztek a szülőföldjéről, aki hosszú évek óta az idegenek között él és a nyomor és szenvedés miatt alig emlékszik arra, hogy egyszer más környezetet is ismert. De egy nap, talán annak hatására, hogy hallunk egy dalt, amit fiatalunkból ismerünk, hirtelen ráébredünk mindarra, amit elveszítettünk, gyötrelmek

között felismerjük, hogy száműzetésben vagyunk, messze távol mindattól, ami egykor kedves volt számunkra.

Ebben a visszaemlékezésben újjászületik, és minden korábbinál erősebbé válik bennünk a vágyakozás szülőföldünk iránt. És ekkor megkezdődik a küzdelem és a szenvedés; a szenvedés, mert felismerjük, hogy mi az, amit elveszítettünk és a küzdelem annak érdekében, hogy visszaszerezzük azt, ami egyszer a miénk volt.

Hasonló módon, amikor az emberi evolúció folyamata során bekövetkezik a lélek ébredése, az nem csak örömet hoz, hanem szenvedést is. Amíg az ember testének állati életét élte, egyfajta elégedettséget érzett; de visszaemlékezve igazi természetére, felidézve a világot, amelyhez tartozik, elkezdődik a hosszú küzdelem, amelyben megpróbál megszabadulni az anyagi világgal való összefonódástól, amit azzal hozott létre, hogy a testével azonosította magát. Egészen mostanáig nem volt tudatában annak, hogy a test korlátozást jelent, de most már olyan a számára, mint Nesszosz égő ruhája, ami annál inkább belekapaszkodik, minél inkább megpróbálja magát kiszabadítani a kapcsolatukból. Ettől fogva önmagát két személyiségként ismeri; tudatában van magasabb isteni Énjének belül, ami folyton hazahívja isteni otthonába; és alsóbb állati természetének, mert a tudata a testet használva ahhoz kötődik.

Morális küzdelem az emberben

Nincs nagyobb dráma, nincs nagyobb nehézség az emberi életben, mint ez a kettős léttudat. Szent Pál így kiáltott fel a teste és a szelleme közötti küzdelem miatt tiltakozva (Róm 7.19-24):

Hiszen nem a jót teszem, amit akarok, hanem a rosszat, amit nem akarok.

Ha pedig azt teszem, amit nem akarok, akkor nem is én cselekszem, hanem a bennem lakó bűn.

Így ezt a törvényt látom: bár a jót szeretném tenni, a rosszra vagyok készen.

A belső ember szerint az Isten törvényében lelem örömöm,

de tagjaimban más törvényt érzek, s ez küzd értelmem törvénye ellen, és a tagjaimban levő bűn törvényének rabjává tesz.

Én nyomorult! Ki vált meg e halálra szánt testtől?

Ez a küzdelem talán sehol sincs mélyebben leírva, mint a Szent Ágoston hitvallásában. Ezt írja: „Engem elbűvöltek a Te Szépségeid; de elszakadtam Tőled a saját testem súlyánál fogva, amikor nyögve vettem magam ezekre az alacsonyabb dolgokra”. És ismét ő, ezt mondja: „Életem örömeit megsirattam, a bánattal küzdve örömet leltem, melyik út vezet a győzelemre, még sem tudom.”

Ez a törekvő ember örök tapasztalata, amit Goethe olyan jól fejez ki, amikor így ír:

„De ah! én bennem két lélek tanyáz

S el akar egyik a másiktól válni.

Az egyik nyers szerelmesül vigyáz,

Hogy e világhoz kösse minden szerve,

A másik minden földi port leráz,

Magasztos őshonába törve.” (Kozma Andor)

Ezt minden törekvő megtapasztalja az okkultizmus ösvényén, és akár minden ember is, aki megpróbál a magasabb Énje sugallata szerint nemesen élni, de lassítva és akadályoztatva érzi magát alsóbb énje vágyai által. Nincs olyan emberi élet, amely mentes lenne ettől az alapvető küzdelemtől; ez a sokfejű hidra számtalan formában fenyeget minket, és sok okkultista jelölt élete tragikussá válik, a belső viszály miatt, amely nemcsak akut szenvedést és ön-megvetést okoz, de ami kimeríti a testet és elvonja az életerőt. Van-e valami nehezebben elviselhető az emberi életben annál, mint látni a szellem vízióját és a következő pillanatban megtagadni ezt a látomást az életünk gyakorlatában? Ekkor újra és újra érezhetjük az ön-megvetést, amiről Hamlet beszél: „keserűbb, mint vért inni”; és a sikertelenség miatti kétségbeesést, mert nem úgy élünk, ahogy élhetnénk. Ennek a nagy emberi tragédiának a letragikusabb része az, hogy nagyrészt felesleges és a tudatlanságunk eredménye; a tudatlanságunknak a saját tudatunk működésének tekintetében.

A tudatlanság az ok

Az utolsó dolog, amit az ember felfedez az önmaga. Ez egy furcsa, de egyetemes igazság, hogy amikor az ember a tudásra szomjazik, akkor azzal kell kezdenie, ami a legtávolabbi és azzal befejezni, ami a legközelebbi. A primitív ember már tanulmányozta a mennyországot, de csak a modern ember kezdi el felfedezni saját lelkének rejtélyeit.

A legtöbb ember rejtély önmaga számára, és sokan még a rejtély létezésének sincsenek tudatában. Ha megkérdeznénk egy átlagembertől, hogy ő, mint élő emberi lény mi is valójában; mi történik akkor, amikor érez és gondolkodik, és cselekszik; mi az oka annak, hogy harc dúl benne a jó és a rossz között, amelynek a maga is tudatában van a mellkasában, nemcsak hogy képtelen lenne válaszolni, de még a kérdés is furcsának és újszerűnek tűnne neki. Mégis, mi lehet furcsább annál, mint az, hogy minden embernek egyaránt át kell mennie az életem és el kell viselni az összes viszontagságot, átélni a szenvedéseket, örülni a múltó örömeinek, kibírni a szüntelen terhelést úgy, hogy soha ne kérdezze meg miért? Ha látnánk egy embert, aki nagyon kényelmetlenül és sok nehézség közepette utazik, majd megkérdeznénk tőle, hogy hova megy, talán azt kellene válaszolnia, hogy a kérdés még soha nem merült fel benne? Ha így történe, akkor mindenképpen meg kellene fontolnunk, hogy ez az ember esetleg örült. Mégis pontosan ez a helyzet a legtöbb ember esetén a hétköznapi életben. Mennek az útjukon a születéstől a halálig, kínlódnak az élet nehéz útján, és soha nem kérdezik meg miért, vagy ha igen, akkor felszínes módon teszik fel a kérdést, nem igazán törődve azzal, hogy megtalálják-e a választ vagy sem.

De minden léleknél eljön az ideje a hosszú zarándoklat során, amikor az élet lehetetlenné válik számára, hacsak nem tudja meg, hogy miért; amikor kiábrándulva a környező világból, amelyben a tartós elégedettség soha nem található meg, a lélek egy pillanatig abbahagyja az illúziók eszeveszett üldözését és a teljes kimerültség határán, csendben és egyedül megáll. Akkor van az, hogy a lélekben belül megszületik egy új világ tudata; eztán, miután az arcát elfordította a körülötte lévő külvilág csillogásától, felfedezi a belső világ maradandó valóságát, amely az Én világa. Akkor, és csak akkor, az élet kérdései megválaszolásra kerülnek, ahogy Emerson mondja, a lélek soha nem válaszol szavakkal, hanem magával a keresett dologgal.

Valódi természetünk ismerete

A küzdelem időszakában, az élet céljával és az ember saját lényével kapcsolatos kérdések megfogalmazódnak, de amikor a válaszok jönnek, azok nem válaszolják meg a kérdéseket, hanem inkább megsemmisítik őket, a valóság megtapasztalása által.

Így az ember saját lényére vonatkozó rejtély tekintetében a válasz nem egy intellektuális értekezés az ember felépítéséről, hanem inkább a saját belső Énjének tudata és ennek eredményeként az Én világának felfedezése. Amikor abban a világban megfontoljuk a problémát a mindennapi életben tapasztalható kettősségről, egyrészt egy magasabb Énről, másrészt egy alacsonyabb Énről, akkor egy másik csodálatos igazságot találunk.

Az ember lényegében isteni; Isten fiaként részeseül Atyja természetében és osztozik vele az Istenségben. Az ember saját és igazi otthona tehát az Isteni világ; ott élünk és mozogunk, és van a lényünk "az örökkévalóságtól az örökkévalóságig". A saját világában az ember Egójának megvan a maga tevékenysége és élete, ott éli minden földi felfogáson túli örömben és pompában gazdag életét. Van azonban egy tanulság vagy tapasztalat, amelyet a saját világában nem tanulhat meg, és amelyhez tudatát ki kell terjesztenie a külső megnyilvánulás világaiba, ahol sokféleség, valamint az "én" és a "nem-én" ellentéte van. Egyedül ott, ezen külső világok anyagából álló testek közvetítésével, nyerhet az Ego öntudatot, vagyis önmaga, mint különálló egyén tudatát. Az Isteni világ, amely az Ego igazi otthona, egy olyan világ, amelyben nincs különbség az Én és a nem-Én között, mert ott minden rész osztozik az egész egyetemes tudatában. Ezért ebben a világban a sajátos önmegvalósítás, amely az Ego számára szükséges, nem nyerhető el. Csak a külső megnyilvánulás hármasságában, a fizikai világban, az érzelmi világban és a mentális világban találjuk meg az öntudat megszerzéséhez szükséges szubjektum és objektum kettősségét. Így az ismeretszerzés valódi módja az, hogy az Ego kiterjeszti magát ezekbe a külső világokba és felvállalja e világok anyagának testeit. A lélek alászállása a sötétség világaiba az, amelyet szimbolikusan leírva megtalálunk a Genézis történetében. Kezdetben a paradicsomi állapot nem olyan, amely tartósan megmaradhat, bármilyen nagyszerű is a szépsége és a harmóniája. A léleknek ennie kell a jó és a gonosz fájáról, a tudás fájáról, még a Paradicsomból való kiűzetés árán is. Miután tudatosult benne az anyagi világ megismerésének vágya, a lélek "kabátokba", vagyis anyagi testekbe öltözik, és ezentúl az anyagi lét körülményei között, "fájdalomban és fáradságosan dolgozva" kell élnie. Ennek a hosszú száműzetésnek a vége a megváltás vagy megújulás, amely akkor következik be, amikor a lélek visszanyeri tudását saját isteni mivoltáról, és Krisztus megszületik az ember

szívében. Akkor visszamegy a Paradicsomba, és most már teljesen öntudatosan, az Ego a saját isteni világában birtokolja a lélek anyagi világba történt alászállásának gyümölcseit.

A lélek drámája

Úgy tekinthetjük tehát az isteni lélek ismétlődő inkarnációit a megnyilvánulás külső világaiban, mint az Ego konkrét ismeretszerzés céljából végzett különleges tevékenységét, amelyet csak ilyen módon lehet megszerezni. Az isteni tudatosságnak ezzel a kihelyezésével a három testbe, a fizikai testbe, az érzelmi testbe és a gondolati testbe, megtörténik a tragédia, az anyagba esés, ami az összes későbbi szenvedést okozza a lélek zárandoklata során. Ugyanis abban a folyamatban, amikor a tudata egy részét a három testbe juttatja, ez a rész azonosítja önmagát azokkal a testekkel, amelyekbe kiterjedt, és ebben az azonosításban önmagát érzi azoknak a testeknek, amelyeknek a szolgáinak kellene lenniük. Úgy érzi magát ezekben a testekben, hogy a megtestesült tudat többé már nem osztozik az isteni Én mindent átfogó tudatában, amelyhez tartozik, hanem a testek különállóságában osztozik, és egy entitássá válik, elkülönül és szemben áll más lényekkel – mint személyiség. Ugyanúgy, mint Narkisszosz az ősi történetben, aki, amikor meglátta az arcát tükröződni a víz felszínén arra vágyott, hogy megölelje ezt a képet, és ezzel belemerült a vízbe, amely tükrözte őt. A megtestesült tudat hasonló módon nyelődik el az anyag tengerében és a különálló testekkel való azonosulásában el van zárva attól az isteni Én-től, amelynek része, és már nem ismeri önmagát annak, aki valójában - Isten fiaként.

Ekkor megkezdődik a száműzetésben élő lélek korszakokon átnyúló tragédiája, megfélemlkezve saját isteni örökségéről és lealacsonyítva azáltal, hogy öntudatlanul alávetette magát azoknak a testeknek, amelyeknek a szolgálóinak kellene lenniük. Ez Sophia, az isteni lélek régi gnosztikus mítosza, aki száműzetésben él a tolvajok és rablók között, akik kihasználják és megalázzák, amíg aztán Krisztus megváltja és végül visszatérhet isteni otthonába. Létezhet-e nagyobb tragédia és mélyebb lealacsonyodottság, mint amiben az isteni lélek a legmagasztosabb nemesi sarj, maga az Istenség tagja részesül, amikor megaláztatott és méltatlanul az anyag rabságában szenvedve, elfeledi saját magas származását? Néha, amikor az emberiséget a legrosszabb állapotában látjuk, visszataszítónak a gyűlölet miatt, diszharmonikusnak a Természettől való elidegenedésben, durvának és brutálisnak, ostobának és felszínesnek, akkor érezzük igazán a lélek száműzetésének ezt az intenzív tragédiáját, mert nem vagyunk tudatában annak a degradációnak, amelyet a belső halhatatlan Én elszenvedett.

Szükséges a szemlélet megváltoztatása

Így a felfogásunk arról, hogy kettős természetűek vagyunk, hogy van egy magasabb Énünk belül és egy alacsonyabb Énünk kívül, a tudatlanságon alapul. Nem kettő vagyunk, hanem Egy. Mi vagyunk az Isteni Én és semmi más. Az Ő világa a mi világunk, az Ő élete a mi életünk. Az történik, hogy amikor kiterjesztjük isteni tudatunkat azokba a testekbe, amelyeken keresztül bizonyos tapasztalatokat kell szerezniünk, azonosítjuk magunkat ezekkel a testekkel és megfélemlkezünk arról, hogy ki is vagyunk valójában. Aztán a bebörtönzött tudat, a három test rabságában, követni kezdi azok vágyait, és ezt hívjuk az alsóbb ének vagy személyiségnek. A belső hang, a mi saját igazi hangunk, a felsőbb Énünk hívása; és e kettő,

az Ego és a személyiség között, zajlik a küzdelem és a szenvedés, a mi valóságos keresztrefeszítésünk. Ennek a szenvedésnek a nagy része mégis a tudatlanságnak köszönhető, és megszűnik, amint ismét felismerjük valódi természetünket. Ez azonban teljes szemléletváltozást igényel. Először is, téves a természetünk kettősségéről alkotott elképzelésünk. Állandóan beszélünk a lélekről, szellemről, magasabb Énről, Egóról, vagy bármi másról, amit a magasabb természetünknek nevezünk, mint egy magasan fent lévő valamiről vagy valakiről, miközben mi magunk, az alsóbb természet vagy személyiség itt lent élünk. Azután úgy tekintünk a magasabb Én elérésére irányuló erőfeszítéseinkre, mint ami egy kísérlet arra, hogy valami lényegünktől idegen dolgot megszerezzünk magunknak, amit következésképpen nehéz megszerezni. Tehát gyakran beszélünk a "hatalmas erőfeszítésekről", amelyek a magasabb Én eléréséhez szükségesek. Más alkalommal az inspirációról vagy tudásról, a spirituális erőről vagy szeretetről beszélünk, ami a magasabb Énünkől jön le ide nekünk. Mindezekben az esetekben alapvető hibát követünk el, mert azzal azonosítjuk magunkat, aki nem vagyunk; és mert tévesen az egész problémát ezzel a hozzáállással közelítjük meg. A spirituális fejlődés első feltétele az a minden kétséget kizáró bizonyosság, hogy mi vagyunk a szellem vagy a magasabb Én; a második feltétel pedig, ami ugyanolyan fontos és elengedhetetlen, mint az első, az a magunk, mint az Ego erejébe vetett bizalom, és a bátorság, hogy szabadon felhasználhassuk azt. Ahelyett, hogy a megszokott tudatállapotunkra úgy tekintenénk, mint ami természetes és normális, amikor felfelé, az Ego felé tekintünk, mint magasztos lényre, aminek eléréséhez folyamatos és óriási erőfeszítéseket kell tennünk, el kell kezdenünk ezt a szokásos tudatállapotunkat abnormálisnak és természetellenesnek tekinteni; és úgy nézni a szellem életére, mint a mi saját valódi életünkre, ahonnan folyamatos erőfeszítéssel elidegenítjük magunkat.

Az elkülönültség abnormális állapot

Szinte soha nem jut eszünkbe, milyen kitartó és rettentő erőfeszítéseket kell tennünk annak érdekében, hogy fenntartsuk a különálló személyiségünk illúzióját. Egész nap bizonygatunk kell magunknak, hogy meg kell védenünk a szeretett személyiségünket mások támadásaitól, figyelni, hogy ne hagyják figyelmen kívül, nem vegyék semmibe, nem sértsék meg, vagy semmilyen módon ne tagadják meg tőle azt az elismerést, amelyet szerintünk megérdemel. Azután minden olyan dologgal, amelyet a magunk számára vágyunk megszerezni, szintén a különálló személyiségünk megerősítésére törekszünk. Igazi szellemi Énünknek az ideiglenes testekkel történő azonosításával, amelyeken keresztül az Én megnyilvánul, valósul meg, hogy megszületik a különálló énünk illúziója. Amikor az igaz Én, vagy Ego tudatát lefelé kiterjesztjük a testekbe, az ott mintha belegabalyodna és rácsavarodna azokra oly módon, hogy külön tudati szférát képez a testek köré, amelyekkel kapcsolatba kerül. De ez nem normális állapot, egyértelműen és lényegében abnormális és természetellenes. Csak annyira nevezhetjük normálisnak és természetesnek, mintha egy gumiszalagot egy adott pontra rögzítenénk, majd lehúznánk és kinyújtánánk, hogy az így kialakított nyúlvánnyal valamilyen lejjebb lévő rögzített dologhoz kapcsoljuk. Az ilyen hozzákötés abnormális, és abban a pillanatban, amikor eloldódik ettől a lenti tárgytól, a gumiszalag ismét visszanyeri a természetes alakját és harmonikus állapotba kerül. Hasonló módon, a mi esetünkben is csak el kell engednünk a tudatosságot azokból a testekből, amelyekhez kapcsolódunk. Csak fel kell

adunk a különállóság illúzióját, amelyet egész nap gondosan táplálunk, és a tudat kiterjesztése, amelytől a különálló személyiség érzete kialakult, természetesen és automatikusan vissza fog áramlani abba a magasabb Énbe, aki valójában vagyunk. Sokat beszélünk a spirituális tudatosság eléréséhez szükséges erőfeszítésekről és megerőltetésekről, de felmértük-e valaha, hogy mennyi figyelmet fordítunk a különállóság illúziójának fenntartásához szükséges rettenetes terhelésre és erőfeszítésre? Igaz, nem vagyunk tudatában ennek a fenntartásáról, mert ez számunkra a második természeté vált, hogy érvényesüljünk a környezetünk leigázása által, hogy megszerezzük, amit akarunk, és megtartsuk azt, amink van, és ennek következtében azt a gigantikus erőfeszítést, amely ehhez az önérvényesítéshez és a személyiség felnagyításához szükséges, észre sem vesszük. Az azonban ott van.

Az akarat határozott erőfeszítésével rázzuk le hát azt a hatalmas babonás hiedelmet, amely az anyag világaiban rabszolgaként tart bennünket, és megakadályozza, hogy lássuk, kik vagyunk valójában; és ismerjük fel, állítsuk helyre és tartsuk fenn saját istenségünk tudatát. Ebben a kijelentésben nincs semmi büszkeség vagy különállóság, mert annak a világnak, a mi saját valódi világunknak az alaphangja, amelybe ismét belépünk, az Egység, és olyan dolgok, mint az önzés, az önhittség, vagy a személyes nagyság ebben a légkörben nem létezhetnek. A büszkeség egy olyan növény, amely csak az anyagi világ sűrűbb régióiban virágozhat; és abban a pillanatban, amikor ismét belépünk az igazi Otthonunkba, az ilyen dolgoknak szükségszerűen meg kell szűnni. Csak azáltal, hogy felszabadítjuk a tudatunkat a testek rabszolgaságából, tudjuk felismerni azokat az erőket, amelyekkel mindannyian isteni Énként vagy Egóként rendelkezünk. És végül azzal, hogy elutasítjuk az ismételt belegabalyodást az anyagi lét hálójába, elérjük azt, amit el akartunk érni: a szabadságot a magasabb és az alsóbb én közötti kimerítő és megkeserítő harc alól, amely megmérgezi oly sok komoly törekvő életét; valamint az alacsonyabb énből a magasabb Énbe való visszavonulást – a Beavatást.

Cselekvés, nem csak egyetértés

Nincs értelme elolvasni valamit, és felismerni, hogy igaz, majd távolról méltányolni annak helyességét. Ha előnyünkre akarjuk fordítani, akkor többé kell válnia, mint pusztán tanítás, gyakorlattá kell tennünk. Ezért a következő oldalakon megpróbáljuk elvégezni a kísérletet, nem csupán felismerni, hogy a mi valódi tudatunk az Egóban van, de valójában elválasztani ezt a tudatot a korlátozásoktól, amelyekbe be van zárva, és így szabadon engedve eljuttatni az isteni öröm és szabadság világába, ahová tartozik.

Szinte közhely, amikor azt mondjuk, hogy manapság inkább cselekvésre és nem szavakra vágyunk, mégis mélységesen igaz, hogy olyan dolgot kellene előadásban és könyvben megvalósítani, ahol a szerző illetve az előadó nem pusztán olyanokat mond, amelyeket a közönsége vagy értékkel, vagy nem, de amelyekben ő és az olvasói vagy hallgatói együtt indulnak el egy expedícióra az ismeretlenbe, ahova valaki előre mehet ugyan és mások később követhetik, de ahová végül mindenkinek magának kell mennie. Így a mi előadásainknak akció-előadásoknak, a könyveinknek pedig akció-könyveknek kell lenniük és azoknak, akik elolvassák vagy meghallgatják, a saját tudatukban kell végrehajtani azt, amiről beszélünk. Végezzük el ezt a kísérletet, hogy megismerjük önmagunkat annak, akik valójában vagyunk, ne pusztán olvassuk ezeket az oldalakat, mintha az objektív látvány önmagunkon

kívül lenne, hanem próbáljuk meg azonosítani magunkat az elmondottakkal, és a saját tudatunkban csináljuk meg azt, amiről ezeken az oldalakon olvashatunk.

II. fejezet: Út az Ego-hoz

Kezdjük akkor azzal, hogy magunkra gondolunk, és megfigyeljük, hogy mi jut eszünkbe, amikor ezen gondolkodunk. Meg fogjuk tapasztalni, hogy természetes módon úgy gondolunk magunkra, ahogy fizikailag megjelenünk. Amikor a tükörbe nézve látjuk az arcot, amely ismerős számunkra, és viseljük azt a nevet, amely jelenleg a miénk. Ez az első illúzió, amit le kell győznünk, mert mindaddig, amíg önmagunkra, mint fizikai testre gondolunk, továbbra is azzal a testtel azonosítjuk magunkat, és pontosan ezt nem szabad tennünk. Azáltal, hogy azonosítjuk magunkat a fizikai testtel, vagy annak finomabb párával, az éteri testtel, alárendeltté tesszük magunkat azok vágyai és létfeltételei számára; következésképpen testünk reagálni fog minden olyan körülményváltozásra, amelyeknek ki van téve, és a saját útját követi a miénk helyett. Ennek eredménye a gyengeség, és a rossz egészségi állapot, valamint a test bizonyos nehézsége vagy tompa volta, amely képtelenné teszi reagálni a belső Én hangjára.

Változás a fizikai testben

Mindez megváltozik, amikor legyőzzük az illúziót, hogy mi a fizikai test vagyunk, és úgy tekintünk rá, mint a fizikai világban minket szolgáló eszközre. Meg kell változtatnunk a kapcsolat polaritását; ahelyett, hogy a fizikai világ uralna bennünket a fizikai testen keresztül, amellyel azonosítottuk magunkat, nekünk kell irányítanunk a fizikai világot a fizikai testen keresztül, amelyet alárendeltünk valódi önmagunknak. A súlypontot el kell tolni a fizikai testből a tudatunkba, ami a miénk, és úgy kell éreznünk, hogy visszahúzzuk a tudatunk középpontját a fizikai testből, és hogy a fizikai test mögött állunk és dolgozunk, és nem vagyunk egyik vele. Az eredmény a fizikai testhez való viszonyulásunk mélyreható változása lesz; mint ahogy a kis vas-reszelékek egy mágnes közelében egy közös központ köré csoportosulnak, és az így létrehozott mágneses mező erővonalai mentén eloszlanak, ugyanúgy az éterikus és fizikai testek részecskéi is, ahelyett, hogy kaotikusak és céltalanok lennének, és bármilyen véletlenszerű külső befolyásnak ki lennének téve, alárendeltté válnak a bennünk rejlő Akarat irányító hatásának. Ha így tudunk érezni, akkor tapasztalni fogjuk azt a változást, amelyet az állításunk váltott ki, hogy mi nem a test vagyunk, hanem hogy a test a miénk. Érezni fogjuk, hogy ezentúl a belülről jövő vitalitás táplálja és energizálja az éterikus és a fizikai testünket a kívülről jövő vitalitás helyett. A teljes változást meg kell tapasztalni és inkább érezni kell, mint sem gondolkodni és beszélni róla. Éreznünk kell, hogy fizikai testünk élénken reagál a belső tudatosságra, annak törvényeit és feltételeit követi, nem pedig a körülötte lévő fizikai világ ingereit.

Mindennapi életünk során ezt a hozzáállást kell fenntartani. Folyamatosan éreznünk kell, hogy tudatosan dolgozzuk a fizikai testen keresztül, és azt, hogy az nem önállóan működik. Így kell rendszerességre szoktatni a szokások, az evés, az alvás és a testmozgás vonatkozásában, hogy tökéletes eszköz legyen. Ha a fizikai testünk izmait nem eddük

naponta testmozgással, akkor nem várhatjuk el, hogy a test rugalmas és reagáló képes legyen, és sokkal több függ a fizikai egészségtől, mint azt gondolnánk. Hasonló módon kell szabályoznunk az étkezésünket, hogy ez lehetővé tegye a fizikai test számára az éberséget és az érzékenységet. Ahelyett, hogy bármilyen ételt fogyasztanánk, csak olyan ételt szabad ennünk, amely a testet tisztább, erősebb és finomabb eszközzé teszi számunkra, és miközben eszünk, tudatában kell lennünk annak, amit csinálunk, belülről építve a táplálékot a testbe. Ez megint olyan valami, amit meg kell tennünk és meg kell tapasztalnunk, nem pedig csak intellektuálisan közelíteni hozzá. Éreznünk kell, hogy tudatosan étkezünk és miközben egy falat ételt veszünk a szánkba, azt spirituálisan is beépítjük a test szerkezetébe. Azok a keresztények, akik olyan egyházhoz tartoznak, amely elismeri a Krisztus alapította szentségek értékét, ismerik a szent áldozás jelentőségét és a megszentelt elemek elfogyasztásának sajátos módját. Ugyanígy kell minden ételt magunkhoz vennünk, mivel minden anyagot megszentel Krisztus jelenléte és az Ő élete mindenben benne van, annak ellenére, hogy a megszentelt ostyában és borban a jelenléte teljességében nyilvánul meg.

Így és sok más hasonló módon is segíthetjük az éterikus és fizikai test változását, amelyet a hermetikus filozófusok úgy ismertek, mint a test regenerálását, és amivel tökéletes eszközzé tették a belső Én számára. Ez egy nagyon is valós változás, és ha megvalósul, örökre megtöri a fizikai test uralmát a tudatunk felett, és létrehoz egy jól hangolt eszközt, amelyet használhatunk.

Változás az asztrális testben

A tudatközpont kivonásának folyamata a fizikai testből természetes módon végbe megy, amikor megváltoztatjuk a testhez való hozzáállásunkat. Természetesen nem vonjuk vissza teljesen a tudatot, mert ahhoz el kellene aludnunk vagy transzba esnünk, de már nem tartjuk a teljes tudatosságot a testben, hanem magasabb szinten tartjuk és a testen keresztül csak dolgozunk, ami egy nagyon más dolog.

Miután ezt megtettük, ugyanazt a változást kell elérnünk az érzelmi vagy asztrális testünk tekintetében, mint a fizikai testünkkel kapcsolatban tettük. Ismét ugyanazt a nehézséget találjuk. Általános szabály, hogy ha megengedjük az érzelmi testnek, hogy az érzelmi világhoz tartozzon, akkor megengedjük annak a világnak, hogy meghatározza azt és megengedjük, hogy a vágyakat és érzelmeket a kívülről érkező hatások alakítsák ki az érzelmi testben. Természetesen nem mindig tudunk erről; még nem tanultunk meg különbséget tenni az "én" és a "nem-én" között ezekben a "belső" világokban, az érzelmek és a gondolatok világában, és ennek következtében úgy érezzük, hogy az érzelmek és a gondolatok "bennünk merülnek fel", míg a valóságban kívülről jönnek hozzánk, vagy legalábbis kívülről indulnak. Az eredmény, ha tisztánlátó módon nézzük, hogy az asztrális test felszínén szabálytalanul elosztva, különböző színű foltokat látunk, amelyek a külső hatások következtében könnyen megváltoznak. Mindezen változtatni kell. Irányítanunk kell az érzelmi testünket, és az asztrális világban használt eszközként kell kezelnünk. Határozottan az Ego hatalma alá kell vennünk, és ugyanazt a változást kell végrehajtanunk benne, mint amelyet a fizikai testben végeztünk; az érzelmi testet belülről kell vitalizálnunk, és azon keresztül kell kiküldenünk azokat az érzelmeket, amelyeket akarunk, hogy legyenek.

Próbáljuk meg érezni ezt a változást magunkban. Próbáljuk meg érezni, ahogy az asztrális testből kisöpörjük mindazon apró vágyakat és zavaró érzelmeket, amelyek eddig meghatározták és döntöttek el, hogy milyen érzelmeket engedünk meg mi, az isteni Én, az érzelmi testünkben kialakulni. Érezzük ezeket az érzelmeket, és hagyjuk, hogy azok tudatosan kisugározzanak. Először is érezzük a szeretetet, de nem azt a szeretetet, amely birtokolni akar, hanem azt a szeretetet, amely szabadon árad minden lény és minden dolog felé. Aztán érezzük az odaadást - a Mester iránti elkötelezettséget, a nagy munka iránti elkötelezettséget, a legmagasabb iránti odaadást, amit csak ismerünk – és áradunk el az asztrális testünket ezzel az odaadással. Ezután érezzük szimpátiát mindazok iránt, akik szenvednek; érezzük, hogy a szívünk együtt érez mindenkivel, aki szenved a világon. Végül érezzük a spirituális törekvést; érezzük, ahogy intenzíven törekszünk a magasabb dolgok felé és érezzük, amint ez az igazi szellemiség az érzelmi testünkön keresztül kisugárzik. Amikor ily módon az Énünk határozza meg, hogy milyen érzései vannak, és tudatosan küldi ki ezeket a magasabb érzelmeket az asztrális testen keresztül, akkor egészen más dologgá válnak. Ahelyett, hogy az asztrális testünk sodródó, felhős érzelmeket mutatna, amelyek folyamatosan változnak, sugárzó eszközzé válik, amely meghatározott érzelmeket közvetít, ritmikusan lüktetve a belső Én impulzusa által. Tisztánlátó módon nézve egészen más objektummá válik; ahelyett, hogy a színek felhős foltjait mutatná, most már néhány világosan körülhatárolható érzelmet mutat, koncentrikusan elrendezve, amely állandóan sugárzik az asztrális test középpontjából. Így ismét ugyanaz a változás következik be benne, mint amiről a fizikai testtel kapcsolatban beszéltünk.

Ezt a változást ismét a vas-reszelékeknek a mágneses mező közelében való viselkedésével hasonlíthatjuk össze. Az asztrális testben most már van egy központi irányítás, az Akarat által, és ennek következtében azt is az Akarat vitalizálja és irányítja belülről. Az érzelmi test a szolgálókká válik, és semmilyen olyan külső izgalom, érzelem vagy csábítás nem ébreszthet benne érzelmeket vagy vágyakat, amelyeket mi nem akarunk. Az asztrális test már nem csupán a körülötte lévő asztrális világ része, hanem abból kiemelkedve összehangoltta válik a belső Énnel. A polaritása megváltozik; mostantól belülről vitalizálva, folyamatosan sugározza a magasabb érzelmeket a környező világ megsegítéséért. Az asztrális test ezen változásának megvalósításával még egy lépést tettünk a magasabb és az alacsonyabb én kettősségének legyőzésére, ami annyi problémát okozott nekünk a múltban, és amely annak a tudatlanságnak volt köszönhető, amivel megengedtük, hogy tudatunk egy részét a testek uralják. Az asztrális testet alárendelve a belső Énnek, ismét kivonjuk belőle a tudatközpontot, szétválasztva a tudatot a testtől, amelybe mintha belegabalyodott volna, és így egy lépéssel közelebb visszük ahhoz a világhoz, ahová tartozik, miközben belülről vitalizálja az asztrális szolgálóját.

Változás a mentális testben

Ezután meg kell vizsgálnunk a gondolattestet, és azt is teljesen meg kell változtatnunk. Bizonyos szempontból a változás a mentális testben a legfontosabb mind közül, mivel ebben a gondolattestben valódi veszély rejlik, bár lehet, hogy nem vagyunk tudatában az ilyen veszélynek. Soha nem cselekszünk, soha nem beszélünk, hacsak először nem gondolkodtunk; először képet készítünk arról, hogy mit fogunk csinálni, először "elképzeljük" azt. Nincs tudomásunk erről; az elme működése olyan gyors és a tudatunk olyan ismeretlen terület

számunkra, hogy nem ismerjük a benne lezajló dolgokat. De amikor például felemeljük a kezünket, először a mozgásra gondolunk, képet alkotunk róla és az a gondolatkép, teremtő lévén, cselekvésben valósul meg. A gondolat bennünk a Szentlélek, a Teremtő Isten megnyilvánulása, és ez a legfőbb teremtő Energia nyilvánul meg a gondolati erőnkben, így ez egy kétélű kard, annál is veszélyesebb számunkra, ha nem ismerjük annak erejét. Amikor gondolkodunk, akkor képet készítünk a mentális testben, létrehozunk egy formát, és megtöltjük azt isteni teremtő energiával, amelynek működés közben kell kisütni magát. Néha számos ismételt gondolatra van szükség, hogy a kreatív energia töltése elegendő legyen a cselekvéshez, és amikor gyakran ismétlődik a gondolat, akkor egy szokást vagy beidegződést hozunk létre, és sokszor tehetetlenné válunk, hogy ellenálljunk annak a dolognak, amit mi magunk hoztunk létre.

Mindez nem lenne ártalmas, ha gondolat-képeinket belülről hoznánk létre, ha mi, az isteni Én, teljes tudatossággal készítenénk a képet. A veszély, a szörnyű veszély egész életünkben, abban a tényben rejlik, hogy megengedjük a gondolati képek kívülről történő létrehozását, megengedjük, hogy a külvilág ingerei képeket hívjanak elő a mentális testben, és a teremtő mentális anyagot gondolati formákba öntsék, energiával feltöltve, amely szükségképpen arra törekszik, hogy kisüljön és így megvalósítsa önmagát. A mentális testnek ebben a nem irányított tevékenységében rejlik gyakorlatilag minden belső harcunk és spirituális nehézségünk forrása. Ez a tudatlanság teszi lehetővé a test fegyelmetlen működését, amit nekünk kéne használnunk, és nem szabadna megengednünk, hogy az használjon minket. Ha ezt tesszük, akkor megengedjük, hogy a mentális testünket kívülről serkentsék képek készítésére, ami által elveszünk és megkezdődik a harcunk.

A fejletlen képzelőerő veszélye

Vegyük például egy itatra vágyó ember esetét. Ismeri a gyengesége által okozott nyomorúságot; tudja, hogy ezzel elpazarolja a bérét és éhezheti a családját, és épeszű pillanataiban elhatározza, hogy abbahagyja. Elhalad egy olyan hely mellett az utcán, ahol ihat, látja az embereket ki- és bejárni, és talán még az ital illatát is érzi. Egészen addig a pillanatig biztonságban van a kísértéstől, a küzdelemtől; de mi történik most? Ebben a rövid másodperc töredékben elképzeli, hogy iszik; gondolatképet készít róla, és egy pillanatig abban a gondolatban él és cselekszik, hogy élvezzi az italát. Érzi, hogyan elégíti ki a vágyát, de a valóságban ez csak fokozza azt, és az ezt követő cselekvés szinte elkerülhetetlen. Aztán, miután megalkotta a képet, elkésve megpróbálja előhívni az akaratát, és azt mondani: "Nem akarom megtenni ezt a dolgot." De akkor már túl késő, akkor a küzdelem már gyakorlatilag hiábavaló. Ha a gondolatkép létrejött, a cselekvésbeli megvalósítás általában bekövetkezik. Néha természetesen a kép nem eléggé erős, és sikerül visszaszorítani. De még akkor is átéli az összes küzdelmet, a testek kimerültségét, és az ebből fakadó szenvedést. A jobb módszer a teremtő gondolatkép létrejöttének megakadályozása, mert akkor kell beavatkozni, amikor a beavatkozás még hatékonyan lehetséges.

Több szenvedést okoz ez a fegyelmetlen képzelet, mint gondolnánk. Számtalan alkalommal, sok ember életében megtalálható, akik nem tudják kordában tartani alacsonyabb szenvedélyeiket, különösen a nemi vágyukat, amely a fegyelmetlen képzelet eredménye,

nem pedig a gyenge akaraté. Az erős vágy érezteti magát, de a teremtő gondolat az, amely cselekvést idéz elő. A legtöbb ember figyelmen kívül hagyja képzeletét, álmait vagy gondolatait, mert azt hiszik, hogy ártalmatlanok, mert nem kézzelfoghatóak és nem láthatók a hétköznapi szem számára. A valóságban ezek az egyetlen veszély. Az erős nemi vágygal rendelkező ember számára nincs veszély, ha látja vagy csak gondolkodik vágyának tárgyán, hacsak a gondolkodás közben nem kezdi elképzelni vágyának kielégítését. Amikor azt a képet alkotja magáról, hogy utat enged vágyainak, és amikor megengedi vágyainak, hogy megerősítsék azt a képet, amelyet alkotott, a veszélyes helyzet elkezdődik. Az embert a vágyak tárgyai veszik körül, és mégsem tapasztal nehézséget vagy küzdelmet, ha meg tudja akadályozni képzeletét, teremtő gondolaterejét, hogy reagáljon a látott tárgyakra. Soha nem vagyunk tudatában kellőképpen, hogy nincs semmiféle hatalom a vágy tárgyaiban, hacsak nem engedjük meg magunknak, hogy reagáljunk rájuk, hacsak nem hagyjuk, hogy a teremtő képzeletünk hozzájuk kapcsolódjon. De miután ez megtörténik, a küzdelem biztosan megkezdődik. Akkor megpróbáljuk előhívni azt, amit az akaratunknak gondolunk, és kétségbeesett ellenállással megpróbálunk elkerülni saját képzeletünk eredményeit. Kevesen jöttek rá eddig, hogy a félelemtől inspirált, szorongó vagy eszeveszett ellenállás nagyon különbözik az akarattól.

Az akarat használata

Amikor Mr. Coué, a képzelet erejének vagy a gondolat teremtőerejének korszakalkotó kifejtésében azt mondja, hogy amikor az akarat és a képzelet háborúba kezd, a képzelet mindig győz, teljesen igaza van, egészen addig, amíg akarat alatt azt az eszeveszett és szorongó ellenállást értjük, amely az emberek többségénél az akarat helyettesítője. Tételezzük fel, hogy biciklizni tanulunk, és menet közben meglátunk egy magányos fát, ami éppen az utunkban áll és egyenesen afelé tartunk, az biztosan bajba sodor minket, ha elkövetjük az ellenőrizetlen képzelet hibáját; ha engedjük magunknak elképzelni, ahogy a fának ütközünk, és létrehozunk egy gondolat-képet arról, hogy ezt éppen megteesszük, majd a képet érzelmekkel és jelen esetben félelemmel is megerősítjük. Aztán elkezdünk ennek ellenállni, de nem szabad ezt a szorongó és eszeveszett ellenállást "akaratnak" nevezni. Ez az ellenállás bizonyosan erősíti a képzeletet, sőt segíti annak az eseménynek a megvalósítását, amelytől megpróbálunk elmenekülni. Ha használnánk a valódi akaratot, akkor nem engednénk, hogy a képzelet egyáltalán reagáljon a fára, sőt valójában, ha észrevettük a fát, és nyugodtan konstatáltuk annak jelenlétét, nem engedjük, hogy befolyásolja a tudatosságunkat, hanem éppen ellenkezőleg, a képzeletünket a tiszta és szabad úttal foglaljuk le, amelyet meg akarunk tenni. Ekkor a fa gyakorlatilag nem létezik számunkra, és csak a szabad utat látjuk.

Van egy régi történet három íjászról, akik versenyeztek, hogy ki talál el egy madarat egy távoli fán. Az első látta a fát, de nem vette észre a madarat; a második látta a madarat, de csak súrolta; a harmadik a madárra célozva (bizonyára nagyon nyugodt madár lehetett) nem látta sem a fát, sem a madarat, csak a szemét, amelyre célzott, és sikerült is neki. Ez a valódi akarat ereje, az erő, hogy csak egy dolgot lássunk, amelyet el akarunk érni, és semmi mást. Ha az iszákos ember a valódi akaratát használná, akkor csak egyetlen célt látna, mégpedig azt, hogy végigmegy az úton az eredeti céljáig, és elhaladva egy kocsma mellett, az nem okozna neki küzdelmet vagy kísértést. A valódi akarat erejével tudjuk a képzeletet arra az egyetlen célra

összpontosítva tartani, amelyet elhatároztunk elérni; az akarat különleges funkciója nem a dolgok megtétele vagy a dolgok elleni küzdelem, hanem az, hogy egyetlen célt tartson a tudatban és minden mást kizárjon.

A mentális test a lényeges pont

Így a nagy változást a mentális testben kell végrehajtani; meg kell akadályoznunk, hogy bármilyen kép beleegyezésünk nélkül képződjön a mentális testben, ha csak mi, a belső Én, úgy nem határozunk. A mentális testet átfésülve meg kell tisztítanunk minden gondolatformától, minden képtől, minden gondolatmenettől, amelyek irrelevánsak. Ugyanúgy kell eljárunk, mint ahogy a többi testtel tettünk, változtassuk meg a polaritását, tegyük minden részecskéjét fogékonnyá és engedelmessé a belső tudatosság számára, hogy már ne legyen kiszolgáltatva a környező világnak. Itt a változás ismét egyértelműen látható a tisztánlátónak, mert az egész mentális test a belső Én fényétől ragyogónak látszik; és a saját igaz tudatunkra hangolt és azzal összhangban lévő, fénylő objektummá válik.

De ha még ez sem lenne elég, akkor így megakadályozhatjuk a mentális testet abban, hogy ártson nekünk és akadályt jelentsen az utunkban. A gondolkodás teremtő erejét határozott erővé kell tennünk a jó érdekében, így nem csupán megakadályozzuk, hogy ártson nekünk, hanem elérjük, hogy a segítségünkre legyen. Ez azt jelenti, hogy meg kell alkotnunk és az érzelmünkkel meg kell erősítsük, azokat a gondolatképeket, amelyeket látni szeretnénk megvalósulni a mindennapi életünkben. Fejlődésünk célja a tökéletesség, de nem önző cél érdekében akarunk tökéletesek lenni, hanem inkább azért, hogy így, rajtunk keresztül a világ terhe kissé enyhüljön. Ahelyett, hogy elképzelnénk magunkat, mint ahogy azt öntudatlanul és akaratlanul gyakran megtesszük, hogy azok vagyunk, és úgy cselekszünk, akik a valóságban nem akarunk lenni, sem pedig nem akarunk úgy cselekedni, inkább tökéletes emberként kell elképzelnünk magunkat, és vágnunk kell azzá lenni, és egy nap majd azzá is leszünk. Gondoljunk magunkra mindazzal a teremtő gondolat erővel, amivel csak rendelkezünk, mint aki tökéletes az isteni szeretetben, az isteni akaratban, az isteni gondolatban, szóban és cselekedetben, és töltsük meg teljesen mentális testünket ezzel a képpel, erősítve azt az öröm és szeretet, a megszentelődés és törekvés érzelmeivel. Ez a kép is megvalósítja önmagát, ugyanaz a törvény valósítja meg, mint a nemkívánatos képzeteket, amelyek annyi gondot okoztak nekünk. De most tudatosan használjuk a képzelet erejét, már nem vagyunk a rabszolgái, már nem az használ minket, hanem mi magunk használjuk azt; ugyanaz az erő, amely az ellenségünk volt, mára a barátunkká vált.

A képzelet teremtő ereje felhasználásának különböző módjai nincsenek korlátozva, amikor konstruktívan, nem pedig destruktívan alkalmazzuk. Nemcsak viselkedésünkben és napi cselekedeteinkben, hanem munkánkban is, és abban, ahogyan újrateremtjük magunkat, felhasználhatjuk ezt a korlátlan erőt, amikor felkészítjük mentális testünket, hogy a szolgálónk és készséges eszközünk legyen.

Most vonjuk ki a tudatközpontot a mentális testből is, és rendeljük alá a belső Énnek, ugyanúgy, amint a fizikai és asztrális testek esetén tettük. Most a három test szolgálóként működik számunkra az illúzió három világában; olyan három lovunk van, amelyek az alsó

világokban húzzák a szekerünket, de az Én, az isteni szekérhajtó, már nem engedi a lovakat a saját útjukon futni, hanem futásra készíti őket, az Én útján. Kivonta a tudatot a három testtel való összefonódásból. Visszahozta abba a világba, ahová valóban tartozik, és onnantól kezdve ezeket a testeket úgy használhatja, mint készséges szolgálóit.

III. fejezet: Az Ego világa

Amikor a tudat felszabadul a három testből, amelybe bebörtönözték, természetes módon újra egyesül az Isteni Énnel, aki valójában.

Próbáljuk meg visszahozni a tudatosságot az Egóba, sőt ennél is többet, próbáljuk meg felismerni - a kétség árnyéka ellenére is tudatosítani - hogy mi vagyunk az Ego, az Isteni Lélek, aki száműzetésben volt. Hozzuk vissza abba a világba, ahová tartozik, lépünk be abba a világba, amely valójában a mi világunk, és abban a pillanatban fel fogjuk ismerni önmagunkat, mint a belső isteni Én-t, aki az Isteni Egy mindenben. Ezentúl nem lehet kétség afelől, hogy mik vagyunk, a magasabb vagy az alacsonyabb én, már nem folytatjuk a kimerítő küzdelmet természetünk két ellentétes pólus között; már nincsenek ketten; a bebörtönzött és száműzött tudatot visszahoztuk abba a szülő-tudatba, ahonnan eltévelyedtünk, és az ember megint Egy, a belső isteni Én, aki tudatosan használja a három testet eszközeiként, de már nincs hozzájuk kötve.

Ne pusztán gondolatban vigyük vissza a tudatosságot az Egóba, ne csupán intellektuálisan értsünk egyet azzal, hogy mi vagyunk az Ego, de tegyük meg a valóságban, legyünk az Ego és éljünk a saját világunkban. Ha sikerült leválasztani a tudatot a testekről, nem lesz nehéz visszahozni az Egóba, mert ez az Ego tudata és az Ego világa, a mi saját igazi otthonunk.

Amikor visszatérünk abba a világba, ahonnan olyan sokáig száműzöttünk voltunk, akkor az első tapasztalatunk az elsőpró szabadság- és örömezés. Mint egy olyan ember, akit hosszú évek óta börtönben tartanak egy olyan helyen, ahová a napsugarak nem hatolnak be, és akit börtönéből elengedve szinte elvakít a kinti fény; ugyanígy van velünk is, amikor belépve a saját világunkba, az anyag börtönében töltött hosszú száműzetés után, előnt minket a körülvevő fény és a korlátoktól való szabadság, amelyektől meg voltunk fosztva, míg fogva tartottak bennünket. Ebben a világban minden csupa fény és öröm; az Ego a saját világában olyan összehasonlíthatatlan boldogságban és szépségben él, amelyet ha egyszer megpillantunk, akkor soha többé nem válhatunk áldozatává az illúzió világának. Most már tudjuk, kik vagyunk. Láttuk magunkat saját isteni szépségünkben, abban a világban, amely az otthonunk, és a földön semmiféle hatalom soha többé nem csábíthat el bennünket abban a hitben, hogy mi vagyunk a test. Megtört a varázslat, amely fogva tartott bennünket, és most először megismerjük a békét és a küzdelem hiányát.

Csodálatos, milyen egyszerűvé válik hirtelen minden, amikor elérjük az Ego világát; milyen természetes, hogy helyesen cselekedjünk. Korábbi életünk bonyodalmakkal telinek tűnik, érthetetlen problémákkal; ha egyszer felmértük ismerni magunkat annak, aki valójában vagyunk, minden küzdelem és erőfeszítés eltűnik, és az élet egyszerűvé és természetessé válik, harmonikusan áramlunk vele.

Az Ego élete

Az egyik dolog, ami a legjobban meglep minket, amikor Egóként ismerjük fel magunkat az, hogy a saját világunkban meg van a saját életünk azon túl és felül, amit itt lent életnek hívunk. Még azok is, akik felismerik, hogy a földi énünk csak a belső isteni Én átmeneti megnyilvánulása, gyakran elkövetik azt a hibát, hogy ezt az ideiglenes megnyilvánulást rendkívüli fontosságúnak tekintik, és ez eltompítja érdeklődésüket az isteni Énnel kapcsolatban. A valóság egészen más, az Énnek, aki valójában vagyunk, saját élete van, amelyben a másodlagos tevékenységnek, amelyet földi életnek hívunk, egyáltalán nincs olyan jelentősége, mint amelyet gyakran hozzátársítunk. Mikor tudatában vagyunk magunknak, mint Egónak, szintén tisztában vagyunk a tevékenységekkel, amelyekkel Egóként foglalkozunk. Természetesen nagyon nehéz, sőt szinte lehetetlen ezekről a tevékenységekről beszámolni. Éber tudatunkban csak a fizikai világ dolgait ismerjük, és nem tudjuk a lenti világ fogalmaival és valóságaival a fenti dolgokat leírni, ha számunkra nincs jelentőségük.

Saját világában az Ego mindig a teremtés nagy munkájában tevékenykedik; az angyali seregek és más nagy lények társaságban segíti a világteremtés munkáját, amelynek révén ezt az univerzumot fenntartják. Isten munkája a teremtés; és az Ego, mivel isteni, ugyanabban az isteni teremtő tevékenységben vesz részt. Csak a művészet beszélhet az isteni ember igazi művéről, és a költőkhöz és a zenészekhez kell fordulnunk, ha valamit meg akarunk érteni ebből az Egóként végzett munkánkból. A 'megszabadított Prométheusz'-ban (Shelley, Percy Bysshe) valami megérezhető az igazi Énünk munkájából, ahol a "Szellemelek és Órák kórusa" így énekel:

Szőjjétek a titkos ütem-szövetet;
Menny mélyeiből, föld sarkaiból
hatalom s kéj Lelkei, jöjjetek,
táncot, muzsikát töltsön vigalom,
miképpen ezernyi folyam hulláma
rohan a harmónia-óceánba!

és valamivel később, ahol a "Szellemelek kórusa" így énekel:

Épül e zenén,
úr tág mezején,
világ, hol a Bölcsesség a vezér;
(Weöres Sándor)

Az ének, a zene, a dallamok olyan szavak, amelyek a legjobban közvetítik az Ego saját világában végzett munkájának eszméjét, de természetesen abban a világban semmi sincs, mint amit itt lent hangként ismerünk. Mégis az egész munka olyan benyomást kelt, mint egy nagy

szimfónia, amelynek hangjai és akkordjai élőlények, énekelve a Dalt, amely a saját természetük, és amelynek erejével alkotnak. Úgy képzelhetjük el, mint egy fényhálót, amelyben a lények olyanok, mint a fényvonallal összekapcsolt sugárzó pontok. De semmi sem adhat képet arról a tiszta Örömről és teljes Boldogságról, amely áthatja az Ego világát. Sem a fényben és a 'földöntúli szépségben' való fürdőzés érzéséről. Az Ószövetségben van egy mondat, amely azt mondja, hogy amikor a világot teremtették, "Isten fiai örömben lelkendeztek" (Jób 38), és ebben a kifejezésben van valami, ami emlékeztet bennünket az Egóra, aki valóban Isten fia, a saját világában, tele örömmel.

Az egész munka olyan, mint egy hatalmas rituálé, a teremtés ünnepi himnusza, amely által a világok fennmaradnak, és amit rituáléként ismerünk itt a földön, az annak az igazi és nagyobb szertartásnak az árnyéka, amelyet mindannyian olyan jól ismerünk a saját igazi világunkban. Ezért a nagy világvallások rituáléiban van olyan, amely emlékeztet minket arra a síkra, amelyhez tartozunk; bennük halvány visszhangokat és töredékes dallamokat hallani abból a melódiából, amelyet az Ego világában folytonosan énekelünk.

Életünk a földön

Amikor az Ego-tudat ezen állapotában a földi életünkre gondolunk, arra az életre, amely a hétköznapi éber tudatállapotunkban olyan fontos számunkra, onnan nézve valóságosnak tűnik, szinte olyan, mint egy álom, és természetesen nem látszik annyira jelentősnek, mint amit általában annak tulajdonítunk. Egóként úgy tekintünk rá, mint egy elvégzendő feladatra, egy leckére, amelyet meg kell tanulni, és amit talán a legjobban "önmegvalósításként" lehet kifejezni. Csak ezekben a sűrűbb világokban van elegendő ellenállás és különállóság az egyéniség és az "én" tudat érzésének kifejtésében, amit aztán vissza lehet hozni a nagyobb egységbe.

Így látva életünket az Ego világából, nagyobb nyugalmat nyerünk a földi létezésünk vonatkozásában, mert mélységesen igaz, hogy semmi sem számít sokat belőle, és a legtöbb dolog egyáltalán nem számít. Amikor teljes dicsőségünkben, Egóként ismerjük fel magunkat, az élet itt lent csak kiegészítő tevékenységnek tűnik, amelynek ugyanúgy adunk egy kis tudatosságot, egy kis figyelmet, mint ahogy egy államférfi, a hatalmas elvégzendő munka mellett ad egy kis figyelmet egy apró személyes tevékenységnek, amelyben érdekelve van.

Az Ego szépsége

Az Ego világában nincs olyan forma és szín, mint amit itt a földön ismerünk, de van, ami a szín és alak nyelvére fordítható. Így akár az Ego kinézetéről is beszélhetünk, bár nem úgy mutatkozik meg számunkra, mint a jelenségek világának dolgai. Tehát nem szabad félreérteni, amikor azt mondjuk, hogy ha az Ego dicsőséges emberi formában jelenik meg előttünk, akkor ebben a formában olyannak látjuk önmagunkat, amilyenek valójában vagyunk. Az emberi forma, amelyben ott látjuk magunkat, ugyanakkor a képviselője a valódi típusunknak vagy géniuszunknak, a nagy Munkában való küldetésünknek az időbeli megjelenítője. Tudok egy Egóról, aki sugárzó fiatalelként jelent meg, mint egy csillogó márványból faragott görög Apolló és mégis anyagtalanul, az inspiráció alapeszméjét képviselve. Egy másik Ego kinézete kissé

hasonlított Demeter szobrára a British Múzeumban, egy méltóságteljes, derűs és békés alak, aki mintha a világot akarná segíteni és megvédeni. Így minden Egónak megvan a maga sugárzóan szép megjelenése, a küldetését vagy géniuszt kifejezve.

Amikor visszahoztuk a tudatunkat az Ego világába, és önmagunkat annak ismerjük, meg kell próbálnunk látni, milyenek vagyunk abban a világban és ezentúl csak így szabad gondolnunk magunkra. Miután megláttuk, hogy nézünk ki valójában, soha többé nem szabad megengednünk magunknak, hogy úgy gondoljuk magunkra, mint arra a képre, amit a tükörbe nézve látunk. Miután felismertük, hogy mi vagyunk a belső isteni Én, soha többé, egy pillanatra sem szabad megengednünk magunknak, hogy visszacsússzunk abba a régi illúzióba, hogy mi a fizikai test vagyunk, és az isteni Énünk valahol fent van. A továbbiakban a helyzet megfordul, és amikor önmagunkról beszélünk, akkor a sugárzó Lényről beszélünk, aki valójában vagyunk, és nem a testekről, amelyekben a tudatunk egy része átmenetileg megnyilvánul.

Az Ego-tudat fenntartása

Mivel mögöttünk vannak az evolúció olyan korszakai, amelyekben belenyugodtunk, hogy száműzetésben szenvedünk a külső világ sötétségében, még akkor is, ha egy rövid időre felismerjük önmagunkat Egóként, mindig hajlamosak vagyunk visszacsúszni a testekkel való azonosulás régi megszokott módjaiba.

Ez gyakran a mi hibánk, mert amikor a nagy spirituális felemelkedés pillanatát megtapasztaljuk meditáció vagy valamilyen szertartás során, majd leülünk, és azt mondjuk magunknak: "Nos, ez nagyon rendben volt; sajnálom, hogy vége." Ne kövessük el ezt a hibát; hanem amikor valami nagyszerűt tapasztalunk, amikor felismerjük önmagunkat, mint az isteni Ént, mondjuk így: "Ez nagyon rendben van, és velem fog maradni." Ez hatalmas különbség. A gyengeségünk gyakran az, hogy megtapasztaljuk ezeket a magasabb rendű dolgokat, majd beletörődünk, hogy megint elmúlnak. Soha ne mondjunk le róluk ilyen módon, legyünk lázadók és mondjuk ezt magunknak: "Nem fogom ezt elengedi; Megtartom ezt az isteni felismerést; Én, az isteni Én, meg akarom tartani." Ez lehetséges. Megtörténik. Meg kell tennünk. Egy napon mindnyájunknak fel kell ismernünk isteni erőinket és meg kell tanulnunk valóságként fenntartani azt a tudatot, amely általában csak néhány pillanatra van meg; akkor miért ne most csináljuk?

Amikor felismerjük önmagunkat Egóként, osztozva az isteni örömben, a kimondhatatlan boldogságban, döntsünk úgy, hogy ott maradunk. Ne menjünk vissza a száműzetés sötétjébe. Miért térnék vissza annak a szűk létnek a sötét börtönébe, amely a személyiség élete, amikor az isteni élet napfényében is élhetünk? Miért ne maradnánk ott, onnan dolgozni, ott élni?

IV. fejezet: Az Ego erői

Megalapozva azt a felismerést, hogy mi vagyunk az Ego, meg kell valósítanunk azokat az erőket, amelyekkel Egóként rendelkezünk.

Először is ott van az Ego szeretete, az egység ereje, az Egónak azon aspektusa, amelyet a teozófiai terminológiában Buddhi-nak hívunk.

A tragédia egyik része, amely akkor következik be, amikor az Ego tudatossága a három testbe vetül és a testek elementális tudata megragadja az, hogy elkezd különálló lénynek érezni magát, elkülönülten mozogva a körülötte lévő világtól. Abban a pillanatban, amikor visszatérünk az Egóhoz, a különállóság illúziója eltűnik, és rájövünk, hogy mi az Egység. A csoda akkor úgy következik be, hogy mi továbbra is egyedi lényként ismerjük magunkat, ugyanakkor minden társunk és minden teremtmény életében benne vagyunk. Mi vagyunk a növekvő fák élete, az élet a tenger vizeiben, mi vagyunk az élet a felhőkben és a napsütésben, az élet mindenben. Ilyen az Ego szeretet-ereje – az Egység megvalósítása azon a szinten - és ez az egyetlen mozgatóerő a tökéletesség ösvényén. Nem az akarat vagy a gondolat vezet minket az ösvényen az isteni Unió felé, hanem csak a szeretet. A szeretet az egység megvalósítása, és minél jobban felismerjük az egységet, annál inkább úgy érezzük, hogy szeretni tudjuk minden embertársunkat, szeretni a fákat és a sziklákat, annál inkább kötődünk az isteni Élethez - mágneseesen vonzódunk az egyesülés felé. Próbáljuk meg érezni az Ego azon erejét, hogy Egy legyen mindennel; próbáljuk meg érezni, hogy tudatunk feloldódik a nagyobb Tudatosságban, majd azzá a nagyobb Tudatossággá válik.

Először próbáljuk meg a tudatunkat a Mester tudata részének érezni, és teljesen veszítsük el magunkat benne. Ne csak gondolkodjunk a Mesterrel való egységen, hanem érezzük, és hagyjuk, hogy tényleg megtörténjen velünk; érezzük, hogy teljesen az Ő részei lettünk. Így könnyen megérezhetjük, hogy valóban a szeretet az egyetlen hajtóerő az ösvényen; a Mester iránti szeretetünk és odaadásunk intenzitása, és az a mérték, amellyel egynek érezzük magunkat Vele, teszi lehetővé számára, hogy tanítványként fogadjon el bennünket.

Hasonló módon, de sokkal nagyobb mértékben tágul a tudatunk, amikor megpróbáljuk érezni az egységet magával a nagy Fehér Testvériséggel, és megpróbálunk megérezni valamit abból a csodálatos tudat-egységből, amelynek csak egy Akarata van, magának a Királynak az Akarata; de mégis sok egyszerű Lényből áll. Itt ismét, amikor felismerjük ennek a Tudatnak az egységét, ez a felismerés bele fog vonzani minket, és egyé tesz vele; ez vezet el az első nagy beavatáshoz. A szeretet olyan, mint a mágnes; oda vonz bennünket és egyé tesz minket azzal, amit szeretünk, és amikor sikerül felismernünk az Ego szeretetét, és éreznünk, hogyan árad minden felé, minden lény felé a nagyvilágban, ez visz minket oda, hogy elérjük az evolúció célját - az Istennel való egyesülést.

Amikor ezt megérezzük, megérthetjük, hogy mit jelent az okkult mondás "növekedni, ahogy a virág növekszik". Amikor a virág érzi a napfény melegét, kinyílik, és a napfény felé fordulva növekszik. A virágnak a napfény iránti szeretete serkenti a növekedést, és ugyanígy a lélek szeretete az isteni Napfény iránt, amely a lélek növekedését megalapozza. Ebben a növekedésben nincs erőfeszítés, nincs sürgetés vagy megterhelés, hanem csak a természetes egyé válás azzal, amit szeretünk. Ezért szeretetünknek mindent átfogónak kell lennie, semmit sem zárhat ki, ezért szabadon kell áramlania minden felé, mert mindenben ott van az Isteni élet, amelyet keresünk. Ha egy dolgot vagy lényt kizárunk, akkor attól elkülönítjük magunkat, kizárjuk magát az isteni életet, és megnehezítjük vele a tudatos egyesülést.

Gondoljunk az Úr Krisztusra, mint a minden dologgal való Egység Szívére, érezzük az Ő szeretetét, a mindent összekötő szeretetet és Őt szeretve, mindent szeretni fogunk. Ekkor látni fogjuk, hogy milyen mélyen igaz az Ő saját mondása, hogy „amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek” (Máté 25:40).

Megismétlem, hogy az Ego ezen sajátos erejének megvalósításakor, nem elég pusztán a szeretetről való elmélkedés vagy intellektuális elképzelés; meg kell éreznünk az Ego szeretetét, eggyé kell válnunk vele, majd annak szárnyain mi is felemelkedhetünk a magasabb régiókba. Ez egy olyan erő, amelyet meg kell tanulnunk tudatosan használni.

Az Ego akarata

Az Ego következő ereje, amelyet meg kell tanulnunk a sajátunkként megvalósítani, az akarat ereje, amit a Teozófiában Atmá-nak nevezünk. Nem szabad összetévesztenünk ezt a valódi isteni erőt azzal a gyenge valamivel, amelyet a mindennapi életben "akarat"-nak hívnak. Alig van olyan szó, amelyet ennyire félreértenének és meggyaláznának. Akkor használjuk, amikor inkább azt kellene mondanunk, hogy "kívánság" vagy "vágy"; "gyenge akaratú" személyről beszélünk, amikor nincs olyan, hogy gyenge akarat; az "akaratok ütközéséről" beszélünk, amelyen csupán az önző vágyak harcát értjük. Mint már fentebb említettük, Coué és Baudouin olyankor használják a szót, ahol valójában szorongást és eszeveszett ellenállást jelentenek, és így a modern pszichológia egyik legfontosabb művében is zavaros a fogalom.

Először is el kell hagynunk azt az elterjedt elképzelést, hogy az akarat cselekszik; hogy véghezviszünk valamit az akarat erőfeszítésével. A cselekedet és a végrehajtás nem az akarat, hanem az Ego másik aspektusának, a kreatív tevékenységnek a funkciója. Az akarat az Uralkodó, a Király, aki azt mondja: "ez legyen elvégezve", de aki nem megy, hogy maga tegye meg a dolgokat. Pszichológiailag szólva az akarat az erő, ami a tudatot egy dologra összpontosítja, és minden mást kizár. Így már látjuk, milyen rendkívül nyugodt, csendes, mozdíthatatlan erő az akarat; az erő, hogy egy dologra fókuszáljunk és kizárjunk minden mást. De ez óriási erő, annál is inkább, hogy oly kevésbé értjük.

Nem a gyenge akarat, hanem a kontrollálatlan képzelőerő

Akkor érthetjük meg a legjobban, ha elemzünk néhány olyan esetet, ahol a hétköznapi nyelven fogalmazva az akaratunk nem elég erős. Képzeljük el, hogy elhatározzuk, reggel hat órakor kelünk. Amikor eljön az idő és felébredünk, természetesen álmosnak és fáradtnak érezzük magunkat. Ha helyesen használtuk volna az akaratot, nem lenne nehéz felkelni, mert egyedül csak a felkelés gondolatát tartanánk fókuszban és kizárnánk minden mást, akkor nem lenne gyötrődés. De amit a valóságban teszünk az, hogy megengedjük a kreatív képzeletünknek, hogy a felkelés problémájával játsszon, és egyrészt elkezdjük elképzelni, milyen kellemetlen és hideg lesz, ha kiszállunk a meleg ágyunkból, milyen kényelmetlen a sötétben öltözködni, és másrészt elképzeljük, milyen kellemes lenne egy kicsit tovább feküdni az ágyban vagy újra álomba merülni. Így olyan képeket hozunk létre, amelyek természetesen hajlamosak önmagukat megvalósítani és minket az ágyban tartani. Amikor elkezdünk ellenállni, ez az ellenállás csak egy gyenge próbálkozás, és még ha sikerül is, felesleges

küzdelmet okoztunk magunknak, amely elhasználja az életerőt, és könnyen el is kerülhetnénk, ha megértettük volna az akarat valódi funkcióját. Azzal, hogy nem tudtunk felkelni, nem a gyenge akarat jelét mutattunk, hanem a kontrollálatlan képzelőerőt. Az akarat helyes használata az lett volna, hogy a kreatív gondolkodást vagy képzelőerőt csak egyetlen gondolatra fókuszálva és összpontosítva tartjuk: a felkelésre és minden más gondolatot kizárunk. Így nem engedjük volna meg, hogy a képzelet olyan gondolatokkal játsszon, mint a felkelés kellemetlen érzése és az ágyban maradás kényelme, és ha ezt tettük volna, semmilyen nehézséget nem tapasztaltunk volna abban, hogy azonnal felkeljünk. Hamlet valóban kimondott egy mély pszichológiai igazságot, amikor azt mondta, hogy "az elszántság természetes színét, a gondolat halványra betegíti" (3.felvonás 1.szín). A bennünk rejlő akarat ereje az, hogy a tudatosságot egyetlen dologra fókuszálva tartsa és minden más gondolatot, érzést, személyt vagy befolyást kizárjon, amely megzavarhat, vagy elcsábíthat minket.

Még egy példát hozva: gyakorlatilag mindenki megtapasztalta azt a kellemetlen érzést, amely akkor fut át rajtunk, amikor nagyobb magasságból készülünk vízbe ugrani, vagy merülni. Elhatároztuk, hogy megtesszük, de amikor valóban ugrani készülünk, visszariadunk, és lehet, hogy elég sok időbe telik, mire - ahogy nevezzük - elegendő bátorságot gyűjtünk a dolog megvalósításához. Ami valójában történik az, hogy hagyjuk a képzeletet rémisztő képet alkotni számunkra a vízbe ugrásról, amire készülünk, és azt tanácsolja, hogy ne tegyük meg. Miután létrehoztuk ezt a kreatív képet, természetesen akadályba ütközünk, és a vízbe ugrás rémülettel tölt el minket, míg azelőtt vonzónak tűnt. A kiút ismét az, hogy az akarat csak egyetlen dologra összpontosuljon: az elvégzendő ugrásra, és minden más gondolat, érzés vagy befolyás ki legyen zárva, amely megzavarhatja ezt. Ezután azt tapasztaljuk, hogy nincs semmi nehézség a dolog elvégzésében.

Az akarat használata az okkultizmusban

Amikor az akarat használatát a célunk, a tökéletesség elérése érdekében alkalmazzuk, akkor könnyen beláthatjuk, miért van az, hogy gyakran elbukunk. Elhatározzuk, hogy elérjük a célt, és beteljesítjük spirituális küldetésünket. Ennek során lefektetjük a cselekvés vonalát és bizonyos magatartási elveket, amelyeket elengedhetetlennek tekintünk. Most, ha csak az egyetlen célra tudnánk összpontosítani az akaratot, és minden mást kizárnánk, ami akadályozhatna, nem fogunk nehézségeket és küzdelmet tapasztalni. Amit a valóságban csinálunk, az valami más. Amikor az alkalom felajánlja annak a cselekvési vonalnak a végrehajtását, amelyet eldöntöttünk, elkezdjük elképzelni az előnyeit és hátrányait, a kellemességét vagy kellemetlenségét az adott cselekvésnek, és miután képeket vagy gondolatformákat hoztunk létre, ahogy nevezzük őket, megerősítjük azokat érzésekkel vagy vágyakkal, és így akadályokká válnak az utunkban, amikor megpróbáljuk végrehajtani az eredeti szándékunkat. Ezután megkezdődik a küzdelem minden azzal járó veszedelemmel, önmagunk szenvedésével, a testek kimerültségével és annak veszélyével, hogy kudarcot vallhatunk az általunk kitűzött feladatban. Mindez nemcsak rossz, hanem felesleges is. Amikor az akaratot úgy használjuk, ahogyan használni kell, egyetlen célon tartva és semmi másra nem figyelve, akkor nem lesz nehézség. De abban a pillanatban, amikor hagyjuk, hogy egy zavaró gondolat vagy befolyás belépjen a tudatunkba és a figyelmünket igényelje, elveszünk. Mindenképpen figyelembe kell vennünk a körülményeket, mindig a józan

eszünket és megfontolt ítélőképességünket használva, de nem szabad hagynunk, hogy a külső hatások eltérítsenek minket a cselekvési vonalunktól.

Próbáljuk meg felismerni ezt a belső akaratot, lássuk, ahogy vakító fehér fénnel tölti meg a tudatunkat, érezzük, hogy ellenállhatatlan ereje van bármilyen cél elérésére, amíg el nem éri. Miután egyszer megérettük és felismertük az akarat valódi erejét, soha többé nem beszélhetünk az akarat gyengeségéről! Ez valóban isteni Erő, és amíg nem értjük annak funkcióit és jelentőségét életünkben, nem tudjuk sorsunkat beteljesíteni.

Használjuk hát ezt az akaraterőt, hogy tudatunkban csak egyetlen célt tartsunk meg: a tökéletességet a világ érdekében. Ez kell, hogy legyen a figyelmünket lekötő és uraló egyetlen szenvedély és semminek sem szabad megzavarnia. Ne gondoljuk, hogy ez önző vágy; ha ezt gondoljuk, akkor még nem léptünk be az Ego világába, és még nem vettük észre, hogy mit jelent az Egység. Csak akkor, amikor megértettük, amikor tudjuk, hogy a Teremtésben minden Egy, teljesen és elpusztíthatatlanul Egy, jövünk rá, hogy az egyéni üdvösség lehetetlen. Az üdvösség vagy a tökéletesség az Egységet jelenti az isteni Élettel, amely mindenben benne van, és ezért soha nem lehet egyedi, soha nem lehet néhány kiválasztott számára fenntartott kiváltság.

Egyvalaki eredménye mindenkié; amikor egy ember eléri az Adeptusságot, akkor benne az egész emberiség, az egész Teremtés diadalmaskodik, és egy újabb kötél alakul ki, amelyik az emberiséget Istenhez köti, egy újabb erő születik a világ szenvedéseinek enyhítésére. Amikor, Dante - Isteni Színjátékában egy lélek megszabadul a tisztítóútból, és a Paradicsomba lép a tisztítóút dombja az örömtől zeng. És ez szó szerint igaz. Bármely ember eredménye mindenki számára öröm, és soha nem csak egyéni eredmény. A tökéletesség vágya a vágy, hogy feladjuk az elkülönült én illúzióját az Egyetemes Élet valóságáért, így az önzés és a tökéletesség kölcsönösen kizárják egymást.

Próbáljuk meg használni ezt a valóban isteni erőt, amely mindnyájunkban megvan, a legnagyobb cél érdekében, és tartsuk a tudatot a tökéletesség eszméjére összpontosítva. Ennek kell uralnia mindazt, amit csinálunk. Kezdetben ez megterhelést jelenthet, és nehezen tudjuk elvégezni a hétköznapi munkánkat, miközben a tudatunkat a nagyobb dolgokra összpontosítjuk, de ez nagyon hamar megszokottá válik, és a tökéletesség felé törekvés lesz az állandó háttér, amelyre a mindennapi életünk mintáját hímezzük.

Mi vagyunk az út

Bizonyos értelemben, már ebben a pillanatban is tökéletesek és isteniek vagyunk. Az igazi Én, a valódi lényünk nem az a múló és állandóan változó pillanat, amelyet jelennek nevezünk, hanem az egész múltunk és az egész jövőnk; a tökéletes lényünk, benne a teljes evolúciós ciklussal. Így mi vagyunk a primitív ember, valamint a tökéletes ember, és amire törekszünk, az valójában már a miénk; az evolúció titka, hogy azzá váljunk, aki vagyunk. Csak ezután érthetjük meg egy másik sokat használt okkult mondás értelmét, mégpedig azt, hogy "mi vagyunk az út". Ez teljesen igaz, és mégis csak akkor tudjuk felfogni, amikor valódi tudatunkban, Egóként látjuk a célt, a tökéletességet, az Adeptusság elérését, de nem, mint távoli, idegen dolgot, amelyhez kívülről kell közelíteni, hanem mint a saját belső

küldetésünket, saját legbensőbb önmagunkat. Amikor így tudjuk felfogni, hogy mit jelent az Úttá válni, akkor azt is tudjuk, hogy soha semmi a földön nem állhat mi és a célunk közé; látjuk és eggyé válunk vele; mintha a saját isteniségünket láttuk volna, és mintha a cél saját lényünk központjában lenne. A tökéletesség útja ekkor a saját isteniségünk kibontakoztatásává válik.

A teremtő gondolat ereje

Miután felismertük az Ego szeretet- és akaraterejét, most fel kell fedeznünk a harmadik nagy erőt, a teremtő gondolat erejét, amit a Teozófiában Manas-nak nevezünk. A gondolat bennünk a Szentlélek Isten megnyilvánulása ugyanúgy, ahogy az akarat az Atyáé, és a szeretet a Fiúé. A Szentlélek Isten a teremtő tevékenységet végzi, maga a Teremtő Isten, és amikor felismerjük ezt a belső erőt, akkor inspirálva érezzük magunkat, mint aki határtalan kreatív képességet és cselekvőerőt birtokol. Bennünk csak a gondolat cselekszik, csak a gondolat teremt és hajtja végre az akarat rendelkezéseit. Ha az akarat a király, akkor a gondolat a miniszterelnök, és a teremtő gondolkodásunk tevékenységét mindig az akaratnak kell irányítania. Alkotóereje korlátlanak tűnik; ha egyszer rájövünk, tudjuk, hogy Egóként "mindent megtehetünk", mert határtalan kreatív energiát érzünk magunkban, hogy bármit végrehajtsunk, amit az akarat elrendel. A cselekvés megvalósítása csak akkor következik be, ha ez a harmadik erő, a teremtő gondolat vagy képzelet, működésbe lép. Ezért annyira veszélyes az ereje az ember számára, amíg meg nem érti, hogy muszáj tudatosan irányítania, mert ha elmulasztja ezt megtenni, akkor alacsonyabb természete fogja irányítani, és annak a rabszolgájává válik.

A három erő használata

Ez tehát az Ego három ereje, vagy inkább annak háromszoros ereje, mert a három valójában Egy, maga az igazi Szentháromság. Miután felismertük a három erőt, és tudjuk, hogyan használjuk azokat a nagy munkában, próbáljuk meg egyszerre használni őket, mert erejüket egyesítve kell használni. Használjuk az akaratot, hogy csak egy célt, a tökéletesség célját a világ érdekében tartsa fókuszban; használjuk a szeretetet, hogy odavonzzon minket és eggyé váljunk vele; és használjuk a gondolatot mindennek a létrehozására és végrehajtására. Csak akkor következik be az eredmény, ha ezt a három erőt együtt használjuk; de akkor nincs semmi, amit ne érhetnénk el, mert az Ego ereje isteni és ezért határtalan.

Ez nem olyan dolog, amit csak ritka pillanatokban kellene megtennünk. Megszokott tevékenységgé kell válnia, folyamatossá, bármit is csinálunk. Leginkább ez a spirituális eredmény elérésének titka: hogy miután Egóként ismertük fel magunkat és tudatában lettünk erőinknek, nem szabad ismét a szokásos test-tudat mélyére süllyednünk, hanem fenn kell tartania azt a szintet, amelyet elértünk, annak ellenére, hogy ez elsöre emberfeletti erőfeszítésnek tűnik. A spirituális életünk diagramja gyakran hullámhegyek és hullámvölgyek folyamatos sorozata; elérünk valamilyen kiemelkedő spirituális magasságot, majd a következő pillanatban ismét visszaesünk a régi szintre. Valójában ennek nem szabadna megtörténnie; mert amikor a spirituális felemelkedés és felismerés ritka pillanata eljut hozzánk, meditáció közben vagy más módon, a legnagyobb kitartással kellene ragaszkodnunk

hozzá, fenntartva azt a szintet, amit elértünk, függetlenül mindentől és mindenkitől. Lehet, hogy ez az első napokban gyötrelmes erőfeszítést igényel, de mégis hamarosan megszokottá válik, és megtanuljuk elvégezni a hétköznapi munkánkat új szintünkről. Végül is ez a mi saját igazi otthonunk, amelyben most élünk, nem egy idegen állapot, ahová be akartunk lépni, hanem a saját isteni Otthonunk, amelyről egy ideig elfeledkeztünk.

V. fejezet: Visszatérés a száműzetésből

Miután Egóként ismertük fel magunkat, le tudunk nézni a három testre, és elhatározzuk, hogy ezek lesznek a három szolgálk az illúzió három világában, és semmi több. Nem ereszkedünk le ismét beléjük; nem keveredünk megint bele az illúzió világába; nem azonosítjuk újra magunkat a három testtel, és nem engedjük meg, hogy az elementális tudatuk megragadja az Ego-tudatot és uralkodjon felette. A hegytetőkön kell maradnunk, látva magunk előtt a korlátlan életképet, és onnan kell cselekednünk, gondolkodnunk és éreznünk. Ez lehetséges, és meg is kell tennünk.

Arról a hegycsúcsról gondoljunk a három testre. Nézzük meg a mentális testet, tisztítsuk meg a hiábavaló hétköznapi gondolatképek tömegétől és belülről teremtsük meg benne a tökéletességnek azt az erőteljes gondolatformáját a világ érdekében. Tartsuk ezt mindig ott akaratumk egy kis részével, és soha ne hagyjuk szerte foszlani, mert ez a gondolatforma, amely ezentúl a mindennapi életünket fogja irányítani. Tartsuk így az elme-testet, és adjunk neki parancsot, hogy ezentúl, bármilyen legyen is a kísértés kívülről, semmiféle gondolatképet, vagy gondolat-formát nem készíthet a beleegyezésünk nélkül.

Akkor nézzünk le újra a vágy-testünkre. Döntsünk úgy, hogy a belső Én érzelmei éltessek. Árasszuk el a minden lény iránti szeretettel, odaadással, együttérzéssel, és spirituális törekvéssel; lássuk ezeket az érzéseket a test középpontjából kisugározni; lássuk, hogyan lüktet ettől az új életimpulzustól, és határozzuk el, hogy soha többé nem engedjük meg az asztrálestünket külső hatások által befolyásolni.

Ezután nézzünk vissza az éterikus és fizikai testünkre, és döntsük el, hogy ezentúl azok is az akaratumknak engedelmeskedjenek. Nézzük meg, hogyan fejezi ki magát az akarat a testen keresztül; lássuk, ahogy az isteni energia az Énből a fizikai testbe áramlik, és érezzük, amint a test belülről regenerálódik. Ez az igazság a fizikai test megújulása kapcsán; amikor felismerjük az Atma eszközeként, amint megújul, egészségessé és erőssé válik, mentesül a betegségektől, mentesül minden olyan bajtól, amelyektől akkor szenvedett, amikor pusztán a fizikai világ része volt. Emeljük ki ebből a rabságból. A világban kell lennie, de nem annak a világnak a részeként. Legszorosabb kapcsolatának az Énnel kell lennie, és nem a világgal. Minden testünket alá kell rendelni az Énnek, és az Én erőinek át kell sugározniuk rajtuk. Tegyük a testeket tökéletes csatornákká az Ego három ereje számára, de soha ne gabalyodjunk össze velük, mindig maradjunk a hegycsúcsunkon, és onnan nézzünk az alsóbb világokra.

Így az életünk istenien boldog lesz; és így minden nehézséget elsöprünk; mert hogyan lehet disszonancia, amikor isteni származásúnak ismerjük magunkat? Ezentúl, ha ugyanaz a dolog

fordul elő, amely korábban annyi gondot és szenvedést okozott nekünk, mert megengedtük magunknak, hogy a testekkel azonosuljunk, elég, ha magunkat Egóként ismerjük fel, és nem lesz több konfliktus. Most már csak a tökéletesség egyetlen gondolatára fókuszálunk, amely uralja az elme-testünket, és semmi sem okozhat gondot, mert az a törvény, hogy egyszerre csak egy gondolatkép uralhatja a mentális testet. Amíg megtartjuk a tökéletesség ezen mentális képét, elvégezhetjük a szokásos munkánkat, de ez a gondatforma mindig dominálni fog, és semmi más nem ragadhatja meg az elme-testet és nem alakíthat ki olyan gondatformát, amelyet nem akarunk.

Ne feledjük tehát a továbbiakban, hogy belülről élünk; soha többé ne engedjük meg, hogy a testek megragadják a tudatunkat és elhomályosítsák az Én ismeretét. Határozzuk el, hogy mi, a lélek, miután visszatértünk isteni otthonunkba, ott maradunk. Ne kövessük el újra azt a hibát, hogy megengedjük magunknak, hogy visszatérjünk egy olyan szintre, amelyhez nem tartozunk. Ne féljünk isteninek nevezni magunkat. Ebben nincs semmi beképzeltség és soha nem lehet benne büszkeség, mert a büszkeség az elkülönültség, és ha egyszer Egóként ismertük fel magunkat, akkor beleolvadunk a Tudat tengerébe, tudjuk, hogy egyek vagyunk a hatalmas Tudattal, amely mindent magában foglal, és hogy itt a különállóság gondolata már nevetségessé válik. Biztonságban vagyunk az illúziótól, mert tudjuk, hogy bármit is teszünk, rajtunk keresztül történik, és hogy amikor érzünk, gondolkodunk és cselekszünk, az az Én élete, amely rajtunk keresztül árad a világra.

Ebben a tudatban egyként ismerjük magunkat a Mesterrel, osztozunk az Ő jelenlétének boldogságában, és Jelenlétében minden könnyebbé válik. Jelenlétében csak egy vágyunk lehet, a vágy, hogy közelebb kerüljünk hozzá. Jelenlétében lehetetlen olyan kicsinyes, csúnya dolgokat csinálni, amelyeket korábban tettünk. Csak megpróbálhatunk olyan nagyok lenni, olyan nagyszerűek az isteni érzések és a gondolatok kiárasztásában, mint Ő.

Így az Ego útja a beavatás útja. A beavatás során a testekhez kapcsolódó és azokkal azonosuló tudat tartósan újraegyesül a szülő-tudattal, akiről megfeledkezett; ez egy új élet kezdete; az Ego tudatos élete, míg a három testen keresztül működik.

A beavatáshoz szükséges képességeket különböző módon szerezzük meg, de amikor sikerül megszereznünk tartósan az Ego-tudatosságot, akkor szükségszerűen megszerezzük a többi képességet is. Az Ego-tudat magával hozza a megkülönböztető-képességet, mivel az életet az Ego világából valós perspektívában látjuk. Az Ego-tudat magával hozza a vágyatlanságot, mert amikor a testekhez kapcsolódó tudat elkülönül az uralkodó testektől, a testek már nem a saját vágyaikat, hanem az Ego akaratát követik. Az Ego-tudatosság helyes magatartást is jelent, mivel a magatartásunk már nem a testek által rabszolgává tett tudat viselkedése, hanem magának az Egónak a magatartása, amely szükségképpen helyes magatartás. Az Ego-tudat a Szeretetet a legszélesebb értelmében jelenti, mivel az Ego világa az Egység világa, és nem érinthetjük az Ego-tudatot anélkül, hogy egyben Egynek ne éreznénk magunkat mindennel, ami van.

De azon kívül, hogy az Ego jelenlétének gyakorlása az evolúció közvetlen céljának eléréséhez, a beavatáshoz vezet, más jutalmat is hordoz magában, mivel mély és maradandó örömet, erőt és békét ajándékozik annak, aki eléri azzal, hogy ez egy új élet kezdete.

Mindannyian elérhetjük ezt a felismerést; mindannyian rájöhethetünk, hogy ki vagyunk. Ez nem valami furcsa, valami önmagunkon kívüli dolog, amelyet meg kell hódítanunk; csak be kell lépnünk abba a világba, amelyhez tartozunk, csak fel kell ismernünk, hogy valójában ki vagyunk.

Akkor örüljünk saját istenségünknek, ismerjük fel isteni származásunkat, és döntsünk úgy, hogy visszatérünk a szülőföldünkre, ahonnan oly sok ezer éven keresztül száműztek minket a sötétség és szenvedés világába. És legyen a Mesterek áldása velünk, akiket szolgálunk, szeretetük védjen és óvjon minket, amíg ott nem állunk, ahol Ők állnak, amikor mi is Tökéletes Emberek leszünk.

UTÓSZÓ

Saját tudatunk világának feltárása, amelyet a legtöbben oly kevésbé ismerünk, szükségszerű mindazoknak, aki fel akarja ismerni önmagát annak, aki valójában, Egóként a saját világában élve, és a három testet a tudata számára eszközként használva úgy, hogy ne azok használják őt. Valójában a misztikus utazás, amelyet az előző oldalakon leírtam olyan gyakorlatok, amelyeket minden törekvőnek gyakorolnia kell, amíg annyira jártassak lesznek benne, hogy folyamatosan képesek fenntartani az Ego-tudatot. Az ideális az, hogy miután elértük az Ego szintjét, ott kell maradnunk, és el kell utasítanunk, hogy ismét a testek rabszolgaságának régi vájataiba vonuljunk. Néhányunknak már az első alkalommal is sikerülhet, mások azt tapasztalhatják, hogy bizonyos izgalmak vagy nehézségek észrevétlenül visszahúzzák őket a régi hozzáállásba, mielőtt még volna idejük védekezni ez ellen. Mindkét esetben elengedhetetlen az Ego tudatának rendszeres gyakorlása; az elsónél, az elért eredmények fenntartása érdekében; a második esetben visszakeresni, hogy mi okozta a veszélyhelyzetet.

Mivel az előző fejezetekben nagyon sok magyarázatot kellett adni különböző helyeken, a tényleges spirituális feladatot talán nem olyan könnyen követik azok, akik kipróbálnák a gyakorlatban. Ezért talán jó megismételni a gyakorlat főbb pontjait, mint kísérleti útvonalat az Ego-tudat keresése során. Meg kell érteni, hogy sokféleképpen érhetjük el ugyanazt a célt, de az ebben a füzetben leírtakat sok esetben hasznosnak találták, és nagyon alkalmas különböző temperamentumú emberek számára is. Inkább gyakorlatnak nevezem, mint meditációnak, bár minden meditációnak gyakorlatnak kellene lennie. Ha személyek egy csoportja végzi együtt, akkor hasznos lehet, hogy az egyikük, fojtott hangon, számokkal jelezze a gyakorlat egyes szakaszait, hogy az erőfeszítések egyszerre történhessenek.

Mint minden meditációban, a fizikai test kényelme fontosabb, mint néhány szokatlan keleti testtartás erőltetése, és jó olyan helyet találni, ahol valószínűleg nem zavarnak, és ahol csend van.

EGO-MEDITÁCIÓ

Ha a gyakorlatot csoportban végzik, akkor kezdjék azzal, hogy gondoljanak a csoport egységére, és próbálják átérezni az egységet.

Ezután gondoljon valamilyen magas ideálra, lehetőleg a Bölcsesség egyik mesterére, és próbálja meg érezni a szeretetet és az odaadást iránta.

Gondoljon most a fizikai testre, és tekintse szolgájának a fizikai világban, érezze egészségesnek és erősnek, belülről vitalizáltnak.

Vonja ki a tudatosság központját a fizikai testből és az éterikus testből, és nézze át az asztrális testet; söpörje tisztára minden múló érzelemtől és vágytól, és árássa el a magasabb érzelmekkel; érezzen szeretetet minden teremtmény iránt, odaadást a Legfelsőbb iránt, együttérzést a szenvedők iránt és spirituális törekvést; hagyja, hogy ezek az érzelmek egyenletesen kisugározzanak az asztrálestestből.

Vonja ki a tudatosság központját az asztrálestestből, és nézze át a mentális testet; söpörje tisztára minden gondolatformától és képtől, és árássa rajta keresztül a felsőbb elme fényét; engedje a fényt a mentális testen át kisugározni.

Teremtse meg a mentális testben önmaga képét tökéletes emberként; aki tökéletes szeretetben, akaratban és gondolatban és töltsse meg a mentális testet ezzel a képpel.

Vonja ki a tudatosság központját a mentális testből is, és érezze a három testet tökéletesen vezérelt eszközként az Ego hatalmában.

Most ismerje fel önmagát Ego-ként, hozza vissza ide a tudatát és erősítse meg, hogy 'én vagyok az Ego', 'a saját világomban örömben és szépségben élek'; érezze az örömet és a szabadságot, és lássa saját világának pompáját és erősítse meg, hogy 'ez a saját igazi otthonom'.

Most ismerje fel az Ego erőit. Először a mindennel való egység, a szeretet-erejét.

Érezze az egységet a Mesterrel, próbálja érezni, hogy az Ő tudatának része.

Ezután próbálja érezni a Testvériség egységét; érezze azt a hatalmas Tudatosságot, amely áthatja az egész világot és ismerje fel, hogy benne minden egy, teljesen egy.

Aztán érezze az egységet mindazzal, ami él, az egész természettel, az egész emberiséggel; érezzen szeretetet minden lény iránt és érezze magát az egyetemes tudatban feloldódó tudatként.

Érezze ennek az egységnek a boldogságát, és érezze, hogyan juthat el a szeretet által a dolgok középpontjába, Krisztus szeretetéhez; érezze magát az Ő életének és szeretetének részeként.

Most ismerje fel az Ego akaratát, az Atmát; érezze, ahogy vakító fényként tölti be tudatot, és érezze ellenállhatatlan hatalmát.

Használja az akaratot, hogy csak az egyetlen célt lássa, amely a „tökéletesség a világ érdekében”, és zárjon ki minden mást, az egész tudatot töltsse ki ezzel az egyetlen céllal, amíg azzá nem válik.

Most ismerje fel az Ego teremtő erejét, a Manas-t; érezze azt a határtalan teremtő erőt és használja a tökéletesség gondolatának létrehozására, teremtő erővel megtöltve, hogy megvalósuljon.

Most használja együtt a három erőt; az akaratot, az egyetlen célt látni (a tökéletességet a világ érdekében), a szeretetet odavonzani bennünket és eggyé válni vele; és a gondolatot létrehozni és végrehajtani. Tartsuk meg ezt egész nap.

Most ismerje fel önmagát újra Ego-ként, próbálja meglátni saját világa szépségét, saját szépségét abban a világban, és határozza el, hogy fenntartja az Ego-tudat állapotát, bármi is történjen napközben.

Most nézzen vissza a három testre, de ne menjen beléjük többé.

Először a mentális testen árássa keresztül a felsőbb elme fényét, és ismét teremtsen meg benne a képet magáról, mint tökéletes emberről.

Ezután az érzelmi testen árássa keresztül az Ego érzéseit, a mindenki iránti szeretetet, a Legfelsőbb iránti odaadást, az együttérzést a szenvedők iránt és a spirituális törekvést, és hagyja, hogy ezek állandóan kisugározzanak.

Végül nézzen vissza az éterikus és fizikai testekre, lássa őket az Atma, az akarat kifejeződésének, és akarja, hogy egészségesek és erősek legyenek, és belülről sugározza beléjük a vitalitást - hogy regenerálódjanak.

Tartsa így a három testet, tökéletes csatornaként az Ego erői számára, és hagyja, hogy az Ego erői kisugározzanak rajtuk keresztül.

De mindig és minden körülmények között ismerje fel magát az Egónak, és folytonosan tartsa fenn az Ego-tudat állapotát.

Végül küldjön ki egy spirituális áldást a környező világra, és így árássa ki a felismert erőket.

A gyakorlat befejezésekor ne azonnal térjen vissza a szokásos testtudathoz, hanem próbálja fenntartani az Ego-tudatosságot egész nap, és tartsa figyelmének egy részét erre koncentrálni, miközben a mindennapi élet hétköznapi dolgait végzi.